

Libelle
vertient
JONGE
WEDUWEN

Geen 'Libelle Verwent' zonder fotoshoot. De vier vrouwen die voor de lens van fotograaf Joost staan, stralen moed en kracht uit en bewijzen dat het leven, na de dood van je geliefde, ook weer mooi kan zijn.

“Onze kinderen zijn hun papa al kwijt, dus wij móéten er staan”

Een kennismaken

Ann-Sophie (27)

Twee jaar geleden werd Matthias (24), de vriend van Ann-Sophie, aangereden op zijn motor. Hij was op slag dood. Hun dochtertje Emilia was net drie maanden oud.

Evy (32)

Iets meer dan 2 jaar geleden stierf Kristof (31), de man van Evy. Na een nacht met ondraaglijke hoofdpijn kreeg hij 's ochtends een fatale hersenbloeding. Evy was 6 maanden zwanger van hun tweede kindje.

Daisy (35)

Twee jaar geleden werd Tom (32), de man van Daisy, het slachtoffer van een ongeval: zijn vrachtwagen reed in op een file. Daisy bleef achter met hun kinderen, die toen 3 en 6 waren.

Evi (35)

Evi is slechtziend en haar man Pascal (47) was blind maar heel erg zelfstandig. Twintig jaar lang nam hij elke dag de trein naar zijn werk. Zes jaar geleden belandde hij om een onverklaarbare reden op de sporen, net toen er een trein aankwam. Hun kindjes waren toen 5 en 2 jaar oud.

Nog elke dag missen Ann-Sophie, Evi, Daisy en Evy hun lieve man, die totaal onverwacht overleed. Maar tegelijk durven ze weer te dromen van een toekomst. En die begint met een Libelle-verwendag.

Dat Ann-Sophie, Evi, Daisy en Evy geen uitzondering zijn, bleek uit de vele reacties op onze oproep voor deze 'Libelle verwent'. Zoveel aangrijpende verhalen, zoveel jonge levens die plots compleet overhoop lagen. Al die sterke vrouwen uitnodigen kon jammer genoeg niet, maar we hopen dat de verhalen van Ann-Sophie, Evi, Daisy en Evy hen moed en kracht geven. En dat ze aantonen dat het leven, ondanks het blijvend gemis, ooit toch weer kleur krijgt.

Totaal onverwacht

Wat onwennig stappen de vier vrouwen binnen. Omdat ze elkaar niet kennen, maar ook omdat het lang geleden is dat ze nog een dagje voor zichzelf gehad hebben. Sinds het plotse verlies van hun partner staat alles in het teken van de kinderen, en leven ze nog altijd een beetje op automatische piloot. Het gesprek begint aarzelend, maar zodra het

orde zou komen en dat Tom oké was. Maar die hoop verdween toen een uur later Toms baas voor mijn deur stond, samen met twee agenten van slachtofferhulp. Drie uur na het ongeval hebben ze mij officieel gezegd dat Tom overleden was. Later hoorde ik dat Tom op slag dood was, maar dat het uren geduurd heeft voor ze hem uit de cabine konden bevrijden. Ik weet niet meer hoe ik op dat moment gereageerd heb. Wat ik me eigenaardig genoeg wel nog herinner is dat de agente van slachtofferhulp rondkeek met een blik van 'Moet jij hier wonen?' We waren ons huis volop aan het verbouwen en het was op dat moment meer een bouwverf dan een woning. Maar ik vond die blik zo ongepast. Ik herinner me ook nog dat ik meteen naar hem toe wilde. Ook al was mij duidelijk gezegd dat Tom overleden was, het drong niet tot me door. Ik moest met mijn ogen zien wat mijn verstand niet kon bevatten."

EVI "Thuis praten we nog veel over hem. En de knutselwerkjes voor Vaderdag zet ik bij zijn foto"

over de kinderen gaat, komt iedereen los. Want de kinderen hebben hen de kracht gegeven om door te gaan toen het noodlot toesloeg. Een voor een vertellen de vrouwen hun aangrijpende verhaal. Dat het verlies van hun partner zo totaal onverwacht was, maakte de schok eens zo groot.

Alleen, na veertien jaar samen

"Tom was mijn jeugdliefde", begint Daisy. "We waren 9 jaar getrouwd en al 14 jaar samen. Hij vulde mij perfect aan en we waren gelukkig samen. In oktober 2014 kwam er plots een einde aan dat geluk. Tom reed met zijn vrachtwagen in op een file net voor de Kennedytunnel, iets na 13 uur. Het ongeval veroorzaakte een grote verkeerschaos en was meteen op het radionieuws. Om half 3 kreeg ik telefoon van de vrouw van een collega van Tom. Of ik al iets gehoord had over het ongeval waar Tom bij betrokken zou zijn? Ik viel uit de lucht en nam meteen contact op met de transportfirma. Maar zij konden me alleen zeggen dat Tom inderdaad betrokken was bij een ongeval. Ik bleef tegen mezelf zeggen dat het niet waar was. Dat alles in

Die gekmakende onzekerheid

Ann-Sophie begrijpt perfect wat Daisy bedoelt. "Ook ik wilde meteen naar Matthias toen ik hoorde dat hij een dodelijk ongeval had gehad", vertelt ze. "Net voor hij 's middags vertrok, had hij me in zijn armen genomen en me verteld hoe gelukkig hij was met mij en Emilia. Ons dochtertje was toen net drie maanden oud. Nadat hij vertrokken was, ben ik gaan winkelen met mijn mama. Plots kreeg ik telefoon van een vriend van Matthias die me vroeg of het waar was dat Matthias een ongeval had gehad. Dat hij dit eerder wist dan ik, toont aan hoe verkeerd sommige mensen met sociale media omgaan. Een kennis die op de spoedafdeling van het ziekenhuis werkte, had opgevangen dat Matthias een ongeval had gehad, en had onmiddellijk een bericht gestuurd naar die vriend. Na dat telefoontje werd ik bijna gek en bij mijn ouders thuis vroeg ik mijn papa om naar het ziekenhuis te bellen. Toen ik papa naar mij zag kijken, wist ik dat Matthias overleden was. Ik wilde meteen naar de plaats van het ongeval, alsof ik op die manier alles ongedaan kon maken. Maar daar was niets te zien en ik kon →

het nog altijd niet geloven. Daarna ben ik naar het politiebureau gegaan en werd ik door vijf agenten naar een kamer begeleid. Daar vertelden ze me dat Matthias op zijn motor omver gereden was door een hoogbejaarde man die de voorrangregels niet respecteerd had. Hij overleed ter plaatse. Op dat moment ben ik letterlijk ingestort."

Net alsof hij sliep

"Toen Kristof overleed, was ik 6 maanden zwanger van ons tweede dochttertje", vertelt Evy op haar beurt. "Dankzij de vurige wens om onze dochter gezond op de wereld te zetten ben ik niet ingestort. Dat ongeboren baby'tje gaf mij een enorme kracht. Kracht die ik heel hard nodig had, want Kristof is totaal onverwacht getroffen door een fatale hersenbloeding. Na een familiefeest had hij plots last van erge hoofdpijn. Ik zei hem al lachend dat hij waarschijnlijk te veel wijn gedronken had, en in bed moest kruipen. Maar 's nachts werd hij wakker en was de pijn ondraaglijk. Op weg naar de badkamer is hij neergevallen. Omdat ik met mensen werk die een niet aangeboren hersenafwijking hebben, zag ik meteen dat er iets ergs aan de hand was. Binnen de kortste keren stond mijn huis vol dokters en verplegers. Maar Kristof is niet meer uit zijn coma ontwaakt en werd om kwart over tien hersendood verklaard. Omdat hij orgaandonor was, hebben machines zijn lichaam in leven gehouden. Het afscheid was zo onwezenlijk. Het leek alsof hij sliep."

Pijnlijk en zo respectloos

Als laatste vertelt Evi over de dag dat haar man Pascal onverwacht stierf. Evi: "Pascal was blind, maar een van de meest zelfstandige blinde mannen van België. Wij leidden een heel normaal en gelukkig leven met onze twee kindjes. Pascal werkte bij het Vlaams Parlement en nam twintig jaar lang elke dag de trein van Leuven naar Brussel. Zes jaar geleden vertrok hij zoals elke dag naar het station. Maar op het perron is het misgegaan. Wat er precies gebeurd is, weet ik nog altijd niet. Er waren werken en ik vermoed dat hij door de geluiden gedesoriënteerd was. Hoe dan

kozen. Ann-Sophie is meteen gewonnen voor haar outfit. Evy geeft toe dat ze zelden iets vindt waar ze zich goed in voelt. Omdat ze niet erg groot is, geeft Pascale haar de tip om te kiezen voor broeken en rokken met een hoge taille. Daisy straalt in haar vurig rode jurk en vanop de stoel van visagiste Solde besluit Evi dat een klein beetje make-up een groot verschil kan maken. Tijdens de lunch vertellen ze spontaan over de eerste dagen na het overlijden van hun man. Dagen die voor elk van hen in een roes voorbijgegaan zijn, en waarvan ze zich niet alles meer herinneren. Het leek alsof ze niet

ANN-SOPHIE "Ik rouw niet alleen om Matthias, maar ook om mezelf. Om het leven dat ik niet heb gehad, en de jonge vrouw die ik nooit meer zal zijn"

ook, hij is van het perron gevallen, net op het moment dat er een trein aankwam. Nog voor de begrafenisondernemer er was, stonden er al journalisten voor mijn deur. Dat vond ik zo respectloos. Het ongeval heeft veel aandacht gekregen in de pers. Er werd de vraag gesteld of het wel een ongeval was, en of een blinde man wel in staat was om alleen de trein te nemen. Pijnlijk en totaal ongepast."

Verdoofd door het verdriet

Na de verhalen is het tijd om samen de kleding te bekijken die styliste Pascale heeft ge-

leefd, maar geleefd werden en verdoofd waren door het verdriet. Pas na de begrafenis kwam het besef dat niets nog hetzelfde zou zijn. Maar de manier waarop ze met die schok omgingen, blijkt heel verschillend te zijn. "Ik heb me voor 100% gefocust op de baby in mijn buik", vertelt Evy. "Ik kon niet instorten vanwege ons ongeboren kind. De kracht die zij mij gaf, heeft me door de ergste periode heen geholpen." Ann-Sophie geeft toe dat ze na de begrafenis van Matthias in het uitgaansleven is gevluht. Ann-Sophie: "Vlak na zijn dood kon ik niet voor Emilia zorgen. Ik heb

toen veel gedronken en ondoordachte dingen gedaan. Soms ging ik gewoon uren op de plaats van het ongeval zitten. Ik was echt het noorden kwijt. Gelukkig kon ik rekenen op mijn ouders, schoonouders en mijn beste vriendinnen." Ook Daisy kon de realiteit niet onder ogen zien: "Soms stapte ik in de wagen en reed ik urenlang doelloos rond. Ik kon gewoon niet thuis blijven. Ik had ook geen echt thuis want ons huis was een bouwwerf. Maar ik moest verder voor de kinderen. Ik heb me dan volledig geconcentreerd op de verbouwing en mij daarin vastgebeten. Die verbouwing was een droom van Tom en mij, en die wilde ik realiseren. En het is me gelukt ook." "Mijn kinderen waren vijf en twee op het moment dat Pascal overleed", vertelt Evi. "Jonge kinderen eisen al je aandacht op zodat je, ondanks het grote verdriet, blijft voortdoen. De kinderen waren hun papa al kwijt, dus ik wilde er 100% voor hen zijn."

Niet gelijk voor de wet

Maar de dood van je partner heeft ook financiële gevolgen. En de wet is niet voor iedereen gelijk. Wanneer je wettelijk getrouwd bent en je echtgenoot overlijdt, word je 'weduwe'. Vroeger kreeg je dan een levenslang overlevingspensioen, maar dat is sinds begin 2015 niet meer het geval. Gehuwden die op jonge leeftijd (jonger dan 45) hun partner verliezen, krijgen nu twee jaar een overgangsuitkering. Daarna moeten ze weer aan het werk. Maar Ann-Sophie, die niet ge-

trouwd was met Matthias, kreeg die uitkering niet. Ann-Sophie: "De rechter oordeelde dat onze relatie niet standvastig genoeg was. Onbegrijpelijk. We woonden samen en hadden een kind." "Voor heel wat mensen die plots alleen komen te staan, is ook het papierwerk onoverzichtelijk. Ze weten vaak niet waar ze recht op hebben of waar ze terecht kunnen met vragen. Dat heb ik zelf ondervonden en daarom heb ik odos (www.odos.be) opge-

zeggen dat ik vandaag opnieuw gelukkig ben. Op een andere manier, maar wel gelukkig." Ook Evi heeft, één jaar na de dood van Pascal, een nieuwe liefde gevonden. Evi: "Het jaar na de dood van Pascal heb ik duidelijk gevoeld dat ik niet gemaakt ben om alleen te zijn. Mijn nieuwe partner is toevallig in mijn leven gekomen en daar ben ik ontzettend dankbaar voor. Maar Pascal zal blijven deel uitmaken van ons gezin. Ik praat vaak met de

DAISY "Die verbouwing was een droom van Tom en mij. Die wilde ik realiseren. En het is me gelukt"

richt", zegt Evi. Odos staat voor 'ouders die opnieuw starten', na een overlijden of een scheiding. Want ook al kies je er niet zelf voor, door de plotse dood van je partner moet je opnieuw starten in het leven."

Stilaan weer overeind

"De tijd heelt alle wonden", zegt de uitdrukking, maar daar zijn deze jonge vrouwen het niet mee eens. Ann-Sophie: "De rauwe pijn die ik voelde net na de dood van Matthias is verzacht, maar ik rouw nog altijd. Niet alleen om hem, maar ook om mezelf. Om het leven dat ik niet heb gehad en de jonge vrouw die ik nooit meer zal zijn. Zes maanden na het overlijden van Matthias heb ik Dries leren kennen. Ik beseft dat dat snel is, maar hij heeft mij gered. Hij weet dat Matthias altijd in mijn hart zal zitten, en hij respecteert dat. Ik kan

kinderen over hun vader, en de knutselwerkjes voor Vaderdag worden altijd naast zijn foto gezet. Ik mis Pascal nog elke dag, maar ik heb zijn dood een plaats kunnen geven en ben dankbaar voor mijn nieuwe leven." Nu haar huis volledig afgewerkt en mooier is dan ze ooit had kunnen dromen, voelt ook Daisy dat ze stilletjes begint open te staan voor een nieuwe relatie. Evi heeft onlangs een moeilijke beslissing genomen, maar is blij dat ze de knoop heeft doorgemaakt. "Het huis dat ik met Kristof gebouwd heb, heb ik onlangs verkocht. Dat was een emotionele beslissing, maar het voelt goed aan. Ik wil een nieuwe start nemen en dichterbij mijn familie zijn. Daarom heb ik het huis van mijn grootouders gekocht. Er is nog wat werk aan, maar ik kijk ernaar uit. Een relatie hoeft voor mij nog niet. Ik wil nu vooral rust in mijn leven."